29/05/2019

“Βασιλέα, γρήγορα το κλειδί της πόρτας” ψιθύρισε στον Κωνσταντίνο“Πεθαίνω”

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Η 29η Μαίου είναι η επέτειος της πτώσης της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Η Άλωση της Κωνσταντινούπολης στις 29 Μαίου 1453, άλλαξε το κόσμο.Η Άλωση της Κωνσταντινούπολης υπήρξε το αποτέλεσμα της πολιορκίας της βυζαντινής πρωτεύουσας, της οποίας Αυτοκράτορας ήταν ο Κωνσταντίνος ΙΑ’ Παλαιολόγος, από τον οθωμανικό στρατό, με επικεφαλής τον σουλτάνο Μωάμεθ Β’. Η πολιορκία διήρκεσε από τις 6 Απριλίου έως την Τρίτη, 29 Μαΐου 1453 (Ιουλιανό ημερολόγιο). Όταν τελικά η Κωνσταντινούπολη αλώθηκε, η υπερχιλιετής Βυζαντινή Αυτοκρατορία έπαψε να υπάρχει.

Διαβάστε αναλυτικά το χρονικό της Άλωσης

1404 μ.Χ. Γεννιέται στην Κωνσταντινούπολη ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος από τον Μανουήλ Παλαιολόγο και την Ειρήνη Δράγαζη

1430 μ.Χ. 29 Μαρτίου. Άλωση της Θεσσαλονίκης από τους Τούρκους!

1437 μ.Χ. 27 Νοεμβρίου. Ο βασιλιάς Ιωάννης Παλαιολόγος – αδερφός του

Κωνσταντίνου – πηγαίνει στην Ιταλία για να ζητήσει βοήθεια για τον Τουρκικό Κίνδυνο. Στη θέση του στην Πόλη, μένει ο Κωνσταντίνος.

1439 μ.Χ. 6 Ιουλίου. "Άλωση της Ορθοδοξίας" επιχειρείται στην Ιταλία, αφού "υπογράφεται" στη Φλωρεντία η "Ψευδοένωση των εκκλησιών", από τον αδελφό του Κωνσταντίνου, βασιλέα Ιωάννη Παλαιολόγο... Αρνήθηκε τότε να υπογράψει ο μέγας Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός Επίσκοπος Εφέσσου, έχων το αξίωμα του Εξάρχου της Συνόδου και Τοποτηρητού των Ανατολικών Πατριαρχών και ο αδερφός του Ιωάννης, Διάκονος και Αρχιφύλαξ της Μεγάλης Εκκλησίας, ο Επίσκοπος Σταυρουπόλεως Ησαΐας και ο Ιβηρίας που απείχε επίτηδες. Ο πιστός ορθόδοξος λαός εξοργίζεται δίκαια και χάνει κάθε εμπιστοσύνη στους βασιλείς του... Ο δε Πάπας μαθαίνοντας ότι ο Άγιος Μάρκος δεν υπέγραψε, είπε "λοιπόν τίποτα δεν εκάναμε"! Ο Πάπας θέλησε την καθαίρεση μάλιστα του Μάρκου, τον προστάτεψε όμως ο βασιλέας Ιωάννης, ο οποίος φαίνεται πως στο βάθος αναγνώριζε το πνευματικό και ηθικό ανάστημα του αγίου πατρός.

Για να φανερωθεί όλο το μεγαλείο και η Αλήθεια της Ορθοδοξίας, σημειώνουμε ότι ο τότε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως δεν υπέγραψε – αν και παρών – διότι καθώς πλησίαζε η στιγμή που ετοιμαζόταν να βάλει την βαρύνουσα υπογραφή του και ενώ έτρωγε, πέθανε αιφνιδίως στις 10 Ιουνίου 1439!!! Έτσι δεν μπήκε υπογραφή του Οικουμενικού Πατριάρχη...αλλά μόνο του βασιλιά...

Σημειώνουμε επίσης, ότι ο άλλος αδελφός του βασιλιά Ιωάννη και του Κωνσταντίνου, ο Δημήτριος Παλαιολόγος, έφυγε από τη Φλωρεντία και πήγε στη Βενετία για να μην υπογράψει, έχοντας μαζί του τον Γεώργιο Σχολάριο, τον μετέπειτα Πατριάρχη δηλαδή Γεννάδιο, τον οποίο είχε επαναφέρει στην ευσέβεια ο Άγιος Μάρκος.

1443 μ.Χ. Σύνοδος των Ορθοδόξων Πατριαρχών Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων στα Ιεροσόλυμα, που καταδικάζει την Ψευδοένωση και τη σύνοδο της Φλωρεντίας, καθώς και όλους τους Λατινόφρονες (Γκραικολατίνους) συμπεριλαμβανομένου του Αυτοκράτορα Ιωάννη και του νεοορισθέντος Λατινόφρονα τότε Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνη τον οποίο καθαίρεσε.

Επίσης και η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας αναθεμάτισε την εν Φλωρεντία Σύνοδο, τον δε Ρώσο Μητροπολίτη Ισίδωρο που συνυπέγραψε τη Ψευδοένωση έκλεισε στη φυλακή. Εκείνος όμως δραπέτευσε και έτρεξε στον Πάπα που τον έκανε Καρδινάλιο Πολωνίας.

1444 μ.Χ. 10 Νοεμβρίου. Η μάχη της Βάρνας, υπό τον Ιωάννη Ουνυάδη (εθνικός

ήρωας των Ούγγρων), καταλήγει σε ήττα των ενωμένων χριστιανικών δυνάμεων. Η τελευταία μεγάλη ελπίδα σβήνει μπροστά στη φανατισμένη επέλαση των Οθωμανών. Κυρίως λαμβάνουν μέρος Πολωνοί και Ούγγροι, ενώ εκεί σκοτώνεται και ο βασιλιάς της Ουγγαρίας Βλαδισλάβος Γ΄. Για να πάρει μέρος στη μάχη στέλνεται από το Μυστρά ο Χιλίαρχος Γεώργιος Λασκαρίδης – ο ίδιος δηλαδή ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ – αλλά δεν προλαβαίνει να φτάσει. Κάπου στις Σέρρες μαθαίνει την τρομερή ήττα.

1448 μ.Χ. 30 Οκτωβρίου. Πεθαίνει ο αυτοκράτορας Ιωάννης Παλαιολόγος, σε βαθιά θλίψη, εξ αιτίας της συνεχούς ήττας των χριστιανικών όπλων, εξ αιτίας επίσης της κοροϊδίας του Πάπα – που δεν του έστειλε καμία απολύτως βοήθεια, παρότι είχε υποσχεθεί στρατιωτική βοήθεια των ηγεμόνων της Δύσεως και είκοσι πολεμικά πλοία για έξι μήνες ή δέκα για ένα χρόνο – και εξ αιτίας ακόμη για τα όσα ο ίδιος ο Ιωάννης είχε κάνει σε βάρος της Αγίας του Θεού Εκκλησίας, της Ορθοδοξίας, για τα οποία και βαθιά μετανόησε.

1449 μ.Χ.. 6 Ιανουαρίου. Στέφεται νέος βασιλέας ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, στην Εκκλησία του Αγίου Δημητρίου στο Μυστρά, όπου βρισκόταν. Στην Εκκλησία αυτή εργάστηκε, καθάρισε και στερέωσε τις αγιογραφίες -όπως σημειώνει στην “Πονεμένη Ρωμιοσύνη” του- ο ίδιος ο Φώτης Κόντογλου.

1452 μ.Χ. 12 Δεκεμβρίου. Γίνεται στην Αγία Σοφία το απαράδεκτο “ενωτικό συλλείτουργο” με τον Καρδινάλιο Ισίδωρο ως απεσταλμένο του Πάπα, όπου και ακούγεται το αιρετικό “Φιλιόκβε”, εξοργίζοντας και αναστατώνοντας ολόκληρη τη Βασιλεύουσα! Στη “λειτουργία” παρίσταται με σφιγμένα δόντια ο Κωνσταντίνος, που θεωρεί πως ήταν η εσχάτη, έστω απελπισμένη, ενέργεια να περισώσει την Πόλη, από τους Τούρκους που την κύκλωναν απειλητικά. Τις Πόλεις βέβαια και τους λαούς τους προστατεύει και τους σώζει όπως χιλιάδες φορές είδαμε ο Θεός. Η ευσέβεια και όχι η ασέβεια! Και η ασέβεια είχε γίνει! Στις 12 Δεκεμβρίου, ανήμερα του Αγίου Σπυρίδωνα, στην Κωνσταντινούπολη.

Αρνείται όμως να παραστεί στο φρικτό “συλλείτουργο” ο πιστός λαός και ο Μέγας Δούκας του Στόλου, ο Λουκάς Νοταράς που προφητικά σχεδόν φωνάζει “καλύτερα το τουρκικό σαρίκι, παρά η καλύπτρα του Καρδιναλίου” και η Ιστορία τον δικαιώνει, αφού κάτω από το βάρβαρο τουρκικό σαρίκι, με τη βοήθεια του Θεού, πιστοί στην Ορθοδοξία, κρατηθήκαμε, σταθήκαμε, ισχύσαμε και είμαστε σήμερα ελεύθεροι, όνειρο απλησίαστο για τα χρόνια εκείνα τα τρομερά και λάμπει σήμερα η Ορθοδοξία μας σαν ατόφιο ολοκάθαρο χρυσάφι στα μάτια του διψασμένου κόσμου.

Είναι όμως και κάποιος άλλος που αρνείται να παραστεί εκείνη τη θλιβερή ημέρα

στο “ενωτικό συλλείτουργο”. Ο Πρωτοσύγκελος του Πατριαρχείου, ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ!!! Αν και προσωπικός φίλος του Αυτοκράτορα, λέει το ΜΕΓΑΛΟ “ΟΧΙ” και δεν παρίσταται, εξοργίζοντας τον Κωνσταντίνο που διατάσει την εξορία του, μαζί με τον Διάκονό του Άγιο Νικόλαο (βλέπε όλη τη σχετική ιστορία πατώντας εδώ).

1453 μ.Χ. 7 Απριλίου. Ο Μωχάμετ (Μωάμεθ) Β΄ αρχίζει την πολιορκία της Πόλης με 250.000 στρατό, έναντι 7.000 μόλις υπερασπιστών (5.000 Έλληνες + 2.000 Γενουάτες, Βενετοί κ.α.). Η βοήθεια, την οποία προσδοκούσε – μετά το “συλλείτουργο” που είχε κάνει με το μαχαίρι στην καρδιά – ο Παλαιολόγος, δεν ήρθε. Μόνο ο Ιουστινιάνης έφτασε με 700 για να βοηθήσει. Ο Πάπας είχε πετύχει διπλή ΝΙΚΗ. Αφού πέτυχε το εξευτελιστικό “συλλείτουργο” ανοίγοντας δρόμο πολλών προς τη Ρώμη, τώρα θα πετύχαινε και την τέλεια υποταγή, αφού χωρίς Βασιλεύουσα, χωρίς Υπερασπιστή, η Ορθοδοξία θα ξεχνιόταν για πάντα… Έτσι νόμισαν πολλοί… Αλλά δεν ήταν αυτό το θέλημα του Θεού…

1453 μ.Χ. 18 Απριλίου. Το ελληνικό Πυροβολικό χτυπά με εύστοχη βολή τα πυρομαχικά του τεράστιου κανονιού του Μωάμεθ, με αποτέλεσμα να σκάσει το κανόνι και να σκοτωθεί ο περίφημος κατασκευαστής του Ουρβανός! Ο Ουρβανός, Ούγγρος στην καταγωγή, εργαζόταν για λογαριασμό των Ελλήνων μέσα στην Πόλη αλλά εξαγοράστηκε από τον Μωάμεθ και έφυγε άτιμα για να υπηρετήσει τους αλλόπιστους, φτιάχνοντας το μέγα κανόνι, που χρειάστηκαν 70 ζευγάρια βόδια να το σύρουν και χίλιοι άντρες και που όταν χτυπούσε σείονταν σαν σε ισχυρό σεισμό ο τόπος ολόκληρος!

1453 μ.Χ.. 20 Απριλίου. Συγκλονιστική Ναυμαχία μπροστά στον Κεράτιο, όπου 4 μονάχα ελληνικοί Δρόμωνες ναυμαχούν με 130 τουρκικά πλοία που είχαν πλημμυρίσει το Βόσπορο!!! Επικεφαλής των δικών μας ο γενναιότατος Φλαντανελλάς, που δεν δείλιασε ούτε στιγμή μπροστά στα τουρκικά κατάρτια που είχαν γεμίσει απειλητικά τη θάλασσα και ούτε καν πισωγύρισε την πλώρη του! Πρόκειται για μια από τις συγκινητικότερες παλικαριές της Ιστορίας! Η Ναυμαχία που ακολουθεί είναι επική! Επικεφαλής των Τούρκων είναι ο Βούλγαρος εξωμότης πλοίαρχος Μπαλτόγλου Σουλεϊμάν Μπέης που με ορμή πετάγεται να τσακίσει τον Φλαντανελλά! Ο λαός σκαρφαλώνει στα θαλάσσια τείχη και παρακολουθεί με αδιάκοπη προσευχή στην Παναγία Βλαχερνών!!!

“Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΚΑ” φωνάζουν τα πληρώματά μας και ορμούν με πρωτοφανή δύναμη απάνω στα τούρκικα που αρχίζουν να τα τσακίζουν ένα ένα και να τα καίνε! Τρεις ώρες κράτησε η θύελλα του Φλαντανελλά και διέλυσε κυριολεκτικά τον τουρκικό στόλο!!! Από τη λύσσα του ο ίδιος ο Μωχάμετ (Μεχμέτ – Μωάμεθ) σπιρούνισε το άλογό του και χώθηκε βαθιά στη θάλασσα ανήμπορος να σταματήσει την καταστροφή και τον διασυρμό του! “Τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα Νικητήρια…”

ακουγόταν από τα θαλασσινά κάστρα και αντηχούσε η ψαλμωδία παντού καθώς χαλάρωνε η ανίκητη αλυσίδα του Κερατίου για να υποδεχθεί τους μεγάλους Ήρωες, αναριγώντας από χαρά και συγκίνηση!

1453 μ.Χ. 22 προς 23 Απριλίου. Ο Μεχμέτ (Μωάμεθ) δεν το βάζει κάτω και απαντά σχεδόν αστραπιαία μετά από δύο ημέρες, κάνοντας κάτι απίστευτο. Σε μια νύχτα, 22 προς 23 Απριλίου, περνάει πίσω από το Γαλατά, από τη στεριά, 72 ολόκληρα πλοία, σέρνοντάς τα πάνω σε σανίδες αλειμμένες με λίπος και τα ρίχνει μέσα στον Κεράτιο Κόλπο!!! Ευτυχώς οι δικοί μας συνέρχονται γρήγορα και με πυρπολικά αναχαιτίζουν τον τουρκικό στόλο που μπήκε στον Κεράτιο. Τα τουρκικά πλοία έτσι μένουν στην άκρη, από το φόβο της πυρπόλησής τους…

1453 μ.Χ. 5 Μαΐου. Ένα μικρό γρήγορο πλοιάριο γλιστρά νύχτα προς τον Ελλήσποντο. Ελπίδες ότι δήθεν έρχεται μεγάλη βοήθεια από τον Πάπα και στόλος της Βενετίας, σπρώχνει τον τελευταίο Αυτοκράτορα να στείλει την αποστολή, ώστε να απαντήσει τους Δυτικούς και τους πει να κάνουν φτερά, να βοηθήσουν!..

1453 μ.Χ. 18 Μαΐου. Ένας τεράστιος τουρκικός πολιορκητικός Πύργος ξεφυτρώνει μπροστά στα ελληνικά κάστρα της Πόλης, ξεπερνώντας κατά πολύ το ύψος τους, μπαζώνοντας με πέτρες και χώματα την προστατευτική, αμυντική μας τάφρο, ώστε να φτάσει το τείχος και να κατεβάσει τότε την τεράστια πόρτα – καταπέλτη του τρίτου ορόφου, για να πηδήσουν απλά μέσα στην Βασιλεύουσα οι αμέτρητες χιλιάδες φανατισμένοι βάρβαροι της Ανατολής! Ευτυχώς και εδώ ο μέγας ηρωισμός των Ελλήνων καταφέρνει να κάψει με καταδρομική αποστολή μέσα στη νύχτα και αυτό το μεγαθήριο!

1453 μ.Χ. 22 Μαΐου. Επιστρέφει το ανιχνευτικό πλοιάριο, φέρνοντας την απελπισία. Κάνενας! Πουθενά! Μήτε φλάμπουρο δυτικό, μήτε πουλί πετούμενο! ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΒΟΗΘΕΙΑ!!! ΔΕΝ ΕΡΧΟΤΑΝ ΚΑΝΕΙΣ! Συννέφιασε το πρόσωπο του Παλαιολόγου και των άλλων αρχόντων. Σφίχτηκε από θυμό! Θυμό για τον εαυτό τους που άσκοπα λοιπόν, τόσο άσκοπα καταδέχτηκαν να μαγαριστεί η Ορθοδοξία με το “συλλείτουργο” που μόνο και η ανάμνηση του οποίου τους έφερνε αναστάτωση στο στομάχι! ΑΔΙΚΑ! Τώρα ένοιωθαν το απέραντο σφάλμα! Τώρα τα μάτια έβλεπαν ολοκάθαρα! Είδαν το δρόμο. Είδαν τη γενναιότητα! Πως κράτησαν μόνοι τους σχεδόν ίσα με τότε, τόσες λυσσασμένες επιθέσεις! Πενηνταριές, πενηνταριές χιλιάδες τους ρίχνονταν οι Τούρκοι και αυτοί ακόμα βαστούσαν, σαν από θαύμα τόσο καιρό!… Τώρα, σαν είδαν καθάρια και συλλογίστηκαν σωστά, τώρα δυνάμωσαν πιότερο! Ατσάλι έγιναν οι Ρωμιοί, οι Έλληνες! Στη μοναξιά τους δυνάμωσαν, σαν τα δέντρα που είναι σε καθάριο αέρα και όχι σε μολυσμένη πίστη… Γύρεψαν τη συγνώμη του Χριστού, τη συγνώμη του λαού, τη συγνώμη όλων των γενιών των Ελλήνων και αποφάσισαν εκείνο που αργότερα, θα

αποφάσιζαν και 2.500.000 Νεομάρτυρες! Τη θυσία! Την τέλεια κάθαρση!

Γέμισε η ψυχή τους, ηρέμησε. Χάθηκε η αναμονή και η ανυπομονησία. Βασίλεψε η ειρήνη στο μυαλό και την καρδιά τους. Η ειρήνη Εκείνου που νίκησε το θάνατο. Πέταξε ο νους τους στο ληστή και χωρίς να σταθεί έτρεξε στον Πέτρο. Έκλαιγε και η δική τους ψυχή και αναζητούσε τη συγνώμη του Βασιλέως των βασιλέων... Στο βάθος, κάπου, κάποιος αλέκτωρ ακουγόταν για τρίτη κιόλας φορά..

Άστραψαν τα μονογράμματα των Παλαιολόγων στο φως των κεριών. Βασιλεύ Βασιλέων Βοήθει Βασιλεύ, καθώς ο Κωνσταντίνος γονάτιζε μυστικά, μοναχός του στην Κυρά της Θεοφύλακτης και της έλεγε σιωπηλά το δικό του αβάσταχτο πόνο. Το είχε αποφασισμένο μέσα του και τώρα ακόμα πιο πολύ. Δεν θα έφευγε, αν και μπορούσε, αν και του το πρότειναν πολλοί για να σωθεί το Στέμμα των Ελλήνων και μια μέρα πάλι να ελευθερώσει την Πόλη μας, όπως παλιά με τους Φράγκους. Όχι, αυτός θα έμενε! Ως το τέλος...Ως τρανό παράδειγμα στους αιώνες!

1453 μ.Χ. 23 Μαΐου. Ο Μωάμεθ, στέλνει πρεσβεία στον Παλαιολόγο, για να πετύχει την παράδοση της Κωνσταντινούπολης που δεν έλεγε να πέσει με τίποτα, αλλά και για να παρατηρήσει την κατάσταση των πολιορκητών από μέσα και να σπείρει αν μπορούσε διχόνοια, αφού έταζε να φύγουν με τα πράγματά τους ανεμπόδιστα όσοι ήθελαν από την Κωνσταντινούπολη και αυτός ο βασιλιάς με τους δικούς του. Ο Πορθητής υποσχόταν πως δεν θα πείραζε απολύτως κανέναν! Αλλά αν έμεναν, με το που θα έμπαινε στην Πόλη, θα την κατέστρεφε, θα έσφαζε όλους τους άντρες και θα πουλούσε στα σκλαβοπάζαρα τα γυναικόπαιδα!!!

Ο Κωνσταντίνος, ήταν έτοιμος από καιρό, από αιώνες, από χιλιετίες! Ορμηνεμένος από το Λεωνίδα, ατσαλωμένος από το χρέος, από την μεγάλη κληρονομιά του Ελληνισμού, που με τα ΟΧΙ μεγάλωσε και με τα ΟΧΙ σκάλισε και σκαλίζει ως τώρα, ως την Κύπρο, ανεξίτηλα τις γρανιτένιες πλάκες της Ιστορίας.

Γύρισε ο Αυτοκράτορας το βλέμμα του ένα γύρω στο θρόνο του. Και είδε να τον βαστά από η μια ο Μέγας και Άγιος Κωνσταντίνος και από την άλλη η Αγία Ελένη, η Ελληνίδα, πρώτη Χριστιανή Βασίλισσα, από το Δρέπανο της Βιθυνίας μας, που βρήκε και ύψωσε τον ΤΙΜΙΟ ΣΤΑΥΡΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ!

Κεραυνός χτύπησε τον απεσταλμένο του Μωάμεθ, σαν αντίκρισε την αποφασιστικότητα και την παλικαριά, στη ματιά του βασιλέα μας που με τη φωνή ολάκερης της Ρωμιοσύνης έδινε την ιστορική απάντησή του, μνημείο ανδρείας & τιμής αιώνιο:

“Το δε την Πόλιν σοι δούναι, ουτ΄ εμόν εστίν ουτ΄ άλλου των κατοικούντων εν ταύτη. Κοινή γαρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως αποθανούμεν και ου φεισόμεθα

της ζωής ημών”!!!

Σφίχτηκε η ψυχή του απεσταλμένου των Τούρκων. Τέτοιοι λαοί σκέφτηκε, τέτοιοι άντρες, είναι στ΄ αλήθεια ανίκητοι! Ακόμα κι αν ηττηθούν, αυτοί είναι τελικά οι μεγάλοι νικητές της Ιστορίας!...

1453 μ.Χ. 24 Μαΐου. Ξεκινά μεγάλη λιτανεία με την Εικόνα της Παναγίας των Βλαχερνών, που ξαφνικά καταμεσής των δεήσεων πέφτει κάτω η Εικόνα και δεν σηκώνεται, όσο κι αν πασχίζουν Ιερείς και λαϊκοί, με τις χοντρέ στάλες ίδρωτα αγωνίας στα μέτωπα.! Είναι βαριά η Εικόνα, βαριά...εκείνη που μέχρι πριν την μετέφεραν με άνεση. Με χίλιες προσπάθειες και προσευχές, η Εικόνα σηκώθηκε στο τέλος, όπως θα σηκωνόταν κι ο λαός μας, με μύριους κόπους μετά τόσα χρόνια μαύρης σκλαβιάς...

1453 μ.Χ. 26 Μαΐου. Απελπισμένος στέκεται ο Μωάμεθ απέναντι. Είχε κάνει τα πάντα! Τα αδύνατα, έκανε δυνατά! Για πρώτη φορά στα χίλια και πλέον χρόνια της Ιστορίας της Πόλης, έσφιξε με τέτοια μαστοριά το λουρί γύρω από την άπαρτη Χριστιανική Πολιτεία. Είχε ξεριζώσει κάθε τι γύρω, είχε ζώσει στεριά και θάλασσα, είχε φτιάξει τα καλύτερα και μεγαλύτερα κανόνια που είδε ο κόσμος, είχε κάνει ως και τη στεριά θάλασσα και πέρασε τα πολεμικά του! Αμέτρητες επιθέσεις! Αμέτρητοι νεκροί! Άπαρτη ήταν η Πόλη.. Αυτά πάνω κάτω του έλεγαν και οι στρατηγοί του και κυρίως ο Χαλήλ που ήταν ...δικός μας... Να λύσει την πολιορκία, γιατί στο τέλος θα έχανε όλο το στρατό, όλη τη δύναμή του...

Έτοιμος ήταν και εκείνος να το αποφασίσει. Μάταια ήταν όλα. Τρία χρόνια μιας τεράστιας, μελετημένης προετοιμασίας, πενήντα ημέρες σκληρής πολιορκίας και ο Κωνσταντίνος του μηνούσε λέει, πως δεν παρέδιδε την Πόλη και πως ήταν έτοιμος να πεθάνει εκείνος και όλοι οι Ρωμιοί ανά πάσα στιγμή! Τα μάτια των πρεσβευτών του, του είπαν όμως κι άλλα. Πως είναι αλύγιστοι οι Έλληνες. Μέσα στα τείχη στεκόταν ακόμα και αδιάφορα και περιφρονητικά στη θέα της τουρκικής πρεσβείας. Και εκείνος, ο Κωνσταντίνος και όλοι γύρω του, απολύτως άκαμπτοι... Δεν θα έπεφτε η Πόλη, λοιπόν...

Σκοτείνιασε το πρόσωπό του από τη στεναχώρια. Και χωρίς να το θέλει, συλλογίστηκε τη μάνα του, τη Μάρω, τη χριστιανή Πριγκίπισσα της Σερβίας, που του έλεγε για το Χριστό κρυφά και για τη μεγάλη Πόλη Του, που τη φύλαγε η ίδια η Παναγιά και γι΄ αυτό ήταν άπαρτη… Τίναξε αμέσως το κεφάλι του, οργισμένος. Μα πάλι ήρθε η σκέψη. Η μορφή ενός εικονίσματος ερχόταν από τα παιδικά του χρόνια και έπιασε τον εαυτό του να γεμίζει σέβας… Ό,τι και να έκανε λοιπόν ήταν μάταιο! Θα την έλυνε την πολιορκία! Το πήρε απόφαση! Όσο η…, φοβήθηκε να προφέρει το όνομά της, φυλούσε την Πόλη, ήταν αδύνατο να την πάρει άνθρωπος…

Ξαφνικά, μια δυνατή φωνή διέκοψε τις αποφάσεις του! Ήταν ένας από τους Στρατηγούς του, που τον καλούσε να βγει από τη πολυτελή σκηνή του.

“Πολυχρονεμένε μου Σουλτάνε, φώναξε λαχανιασμένος, κοίτα τον κουμπέ της Μεγάλης Εκκλησιάς των Ρωμιών! Κοίτα!”!

Εκείνος είχε κιόλας βγει και στύλωνε τα μάτια του στον τρούλο της Αγια- Σοφιάς κι ύστερα κράτησε την ανάσα του για ώρα. Ολόκληρος ο τεράστιος τρούλος, το θαύμα εκείνο της τεχνικής, έκαιγε από αόρατη φωτιά, φλογιζόταν σαν σε καμίνι και η λάμψη του τύφλωνε! Έπειτα, έπειτα το φως ανέβηκε στα ουράνια και ο κουμπές αχνόσβησε σαν το σίδερο που βγαίνει από τη πυροστιά…

“Είδες αφέντη, έκανε με φανερό καμάρι ο Τούρκος. Ο Θεός τους, εγκαταλείπει τους Ρωμιούς”!!!

“Καλέστε το Πολεμικό μου Συμβούλιο, πρόσταξε όλο χαρά, ανάμικτη με δέος ο Πορθητής. Η πολιορκία θα συνεχιστεί! Η Πόλη θα πέσει! Να ετοιμαστεί Γενική Επίθεση από όλο το ασκέρι”…

1453 μ.Χ. 28 Μαΐου, Δευτέρα. Μεγάλη λιτανεία πραγματοποιείται στη Βασιλεύουσα με κεφαλή τον Αυτοκράτορα. Όλος ο λαός και ο κλήρος, με δάκρυα στα μάτια, περιδιαβαίνει τα μισογκρεμισμένα τείχη και στο τέλος ο Κωνσταντίνος απευθύνει ψυχωμένο λόγο σε όλους, τους τελευταίους Έλληνες και Φιλέλληνες υπερασπιστές, τονώνοντας το ηθικό τους, στεριώνοντας την απόφαση θανάτου μέσα τους, κάνοντας όλα τα μάτια να δακρύσουν, ανάμεσα στις λαμπάδες και τα θυμιάματα που τύλιγαν τη Θεοσκέπαστη εκείνη τη νύχτα.. Την τελευταία νύχτα της Πόλης μας…

Ύστερα, για πρώτη φορά μετά από τόσους μήνες, για πρώτη φορά μετά από την ασέβεια της 12ης Δεκεμβρίου, με το παπικό συλλείτουργο, πήγαν να Λειτουργήσουν στην Αγιά Σοφιά, που έμενε αλειτούργητη από τότε… Ορθόδοξη, γνήσια, ευπρόσδεκτη και πραγματική θα ήταν η Λειτουργία αυτή τη φορά, την

τελευταία φορά… Μια Λειτουργία Συγνώμης και Εξιλέωσης, μια Λειτουργία Ειρήνης με το Θεό της απέραντης Υπομονής και Αγαθότητος… Με Εκείνον που θυσιάστηκε ο ίδιος, που οδηγήθηκε ως πρόβατο στη σφαγή, όπως θα οδηγούνταν σε λίγο, Θεέ μου, ο λαός της Βασιλεύουσας και όλη η Ορθόδοξη Ρωμιοσύνη… Για να έρθει πάλι κάποτε η ολόλαμπρη, γλυκιά και βεβαία Ανάσταση…

“Σώσον Κύριε τον λαόν σου…” έβγαινε με θέρμη και πίστη από χιλιάδες στόματα Ελλήνων και Φιλελλήνων

Δάκρυσε ο λαός, γονάτισαν όλοι, προσευχήθηκαν οι Ιερείς, έλαμψαν τα καντήλια μπροστά στις χρυσοντυμένες άγιες εικόνες, άστραψε το άγιο Δισκοπότηρο, ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό όλων, η Πόλη όλη έκλαιγε, η Πόλη όλη ήταν στο Γολγοθά, ένοιωθε τη θυσία του Χριστού, πλημμύρισε τις καρδιές η αγάπη για τον Πλάστη, έπεσε στις ψυχές κάθε εμπόδιο, έλιωσε κάθε απιστία, κάηκε από τον ποταμό των καυτών δακρύων κάθε ασέβεια!

“Συγχώρεσέ με Κύριε”, ψιθύρισε με φόβο και δέος ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ο Κωνσταντίνος ΙΑ’… “Συγχώρεσέ με… και δώσε μου ανδρείο τέλος”…

Δύο σταγόνες κύλησαν στο μάγουλό του καθώς έκλεινε μέσα του τον ίδιο τον Βασιλέα των βασιλέων… Και από πίσω του όλοι οι αξιωματικοί και οι αξιωματούχοι, όλος ο λαός, ένα αμέτρητο πλήθος, με άπειρη συγκίνηση και περισσή ευλάβεια, Μεταλάμβανε των Αχράντων Μυστηρίων, λαμβάνοντας αληθώς Σώμα και αληθώς Αίμα του εσφαγμένου Αρνίου, του Σωτήρα Χριστού. Στην τελευταία Μεταλαβιά… Στο ύστατο “Μετά Φόβου”… Τη νύχτα της 28ης Μαΐου, στην Αγία του Θεού Σοφία… Καθώς έξω, πέρα, στο τουρκικό στρατόπεδο, γινόταν οι τελευταίες προετοιμασίες για την τελική επίθεση, ο τελευταίος φανατισμός για ελεύθερη λεηλασία της σπουδαιότερης, λαμπρότερης και ανίκητης πόλης του κόσμου. Της Πρωτεύουσας του Ελληνισμού και της Χριστιανοσύνης!

1453 μ.Χ. 29 Μαΐου, Τρίτη. Δεν είχε ακόμα ξημερώσει, όταν οι άπιστοι ουρλιάζοντας σα δαιμονισμένοι, ρίχτηκαν και πάλι στους ελάχιστους υπερασπιστές, που αναγκάζονταν να είναι διασπαρμένοι σε όλο το μήκος των τειχών, γιατί οι επιθέσεις εκδηλωνόταν ή μπορούσαν να εκδηλωθούν οπουδήποτε.

Καθώς οι Τούρκοι ορμούσαν, έβγαιναν ξοπίσω οι τρομεροί γενίτσαροι, τα καημένα αρπαγμένα παιδάκια που τα είχαν μεγαλώσει ως θηρία απάνθρωπα οι Τούρκοι… Οι γενίτσαροι παρακολουθούσαν ποιος Τούρκος στρατιώτης θα πισωγυρίσει και ορμούσαν και τον έσφαζαν μπροστά στους άλλους, ώστε περισσότερο φόβο να έχουν οι Τούρκοι πίσω, παρά εμπρός!…

Όμως οι λίγοι γενναίοι Έλληνες και Φιλέλληνες, με τον Ιουστινιάνη

πρωτοστράτορα και μπροστάρη τον ίδιο τον Παλαιολόγο, αμύνονταν με ηρωισμό τέτοιο, που δεν έχει όμοιό του στην Ιστορία των λαών... Δεν παλεύανε οι Έλληνες με στρατό, αλλά με θηρία φανατισμένα. Και η αντιστοιχία ήταν 1 δικός μας με 35 Τούρκους και Γενίτσαρους! Και βαστούσαμε 58 ημέρες τώρα, θαύμα στ΄ αλήθεια, θαύμα!

Πανηγύρισαν οι πολιορκημένοι! Είχαν αποκρούσει την πρώτη επίθεση με επιτυχία! Μα ήδη ξεκινούσε δεύτερο κύμα με αλαλαγμούς φοβερούς και σκληράδα θανάτου! Μα ενίσχυση μεγάλη για τους υπερασπιστές σε αυτές τις στιγμές ήταν οι δυναμικοί και φιλικοί ήχοι από τις καμπάνες των Εκκλησιών μας, που δεν έπαυαν να ηχούν και να ενισχύουν τους υπερασπιστές, τους γίγαντες αυτούς που κανείς δεν έχει τιμήσει ίσα με σήμερα όπως τους πρέπει! Ένα μνημείο (=μνήμη) δεν έχει στηθεί για τη θυσία τους!..

Πλατάγισαν στο αμυδρό φως οι χρυσοκίτρινες σημαίες με το Δικέφαλο αετό στα κάστρα και τους πύργους της Αυτοκρατορίας! Είχαμε πάρει πάλι τη νίκη!

Αλλά ήταν ασταμάτητοι οι εχθροί. Και ρίχνονταν τρίτη φορά τώρα με την κύρια δύναμή τους στο πιο αδύνατο όπως πάντα σημείο των τειχών. Την Πύλη του Αγίου Ρωμανού, δίπλα στην κοιλάδα του ποταμού Λύκου!

Τώρα ο Μεχμέτης έστελνε ξεκούραστους, τις ειδικές του δυνάμεις, τον επίλεκτο στρατό με συνοδεία δέκα χιλιάδων Γενιτσάρων. Δεν σταμάτησαν τούτη τη φορά. Σύννεφο σκέπασε με τις σαγίτες τα κάστρα, για να μη ξεμυτίσει κεφάλι ρωμέικο, ώστε να στηρίξουν οι άπιστοι σκάλες στα τειχιά και να φτάσουν απάνω. Και τόσο ούρλιαζαν και φώναζαν το όνομα του Αντιχρίστου Αλλάχ και του προφήτη του θηρίου, του Μωάμεθ, που είχαν ξεκουφάνει τελείως τους υπερασπιστές, οι οποίοι είχαν όμως βάλσαμο στην καρδιά τους το γλυκύ όνομα του Χριστού.

Με τόση ορμή ανέβαινε τούτη το επίλεκτο κύμα που έσπαζαν οι σκάλες από τη μανία τους! Με ορμή άφταστη αμύνονταν όμως και οι πολιορκημένοι! Κι όλοι, γυναίκες, παιδιά, βοηθούσαν με κάθε τρόπο να χρησιμεύουν στους στρατιώτες των επάλξεων!

“Κρατάτε αδερφοί μου! Υποχωρούν”, φώναξε γεμάτος χαρά ο βασιλιάς μας και είδαν όλοι ότι ξεψύχησε η δύναμη και η φωνή των Αγαρηνών και γέμισε δύναμη η ψυχή τους.. Μα δεν πρόλαβαν να χαρούν πολύ.

“Τον Ιουστινιάνη! Χτυπήσαν τον Ιουστινιάνη” φώναξε κάποιος καθώς ο αρχηγός της άμυνας, ο μόνος ξένος που φιλοτιμήθηκε να έρθει να βοηθήσει την Πόλη των Χριστιανών, διπλωνόταν στα δύο, κάνοντας μεγάλη προσπάθεια να μη φωνάξει από τον πόνο, να σταθεί όσο μπορούσε, αλλά δεν μπορούσε!

“Βασιλέα, γρήγορα το κλειδί της πόρτας” ψιθύρισε στον Κωνσταντίνο που έτρεξε σιμά του. “Πεθαίνω”

“Όχι, τώρα γενναίε Ιουστινιάνη. Σε παρακαλώ, μείνε εδώ, αν φύγεις”

“Πεθαίνω”

Λιγοψύχησαν οι δικοί του, οι ηρωικοί πολεμιστές του Ιουστινιάνη, βλέποντας τον αρχηγό τους βαριά λαβωμένο και πήγαν να τον ακολουθήσουν…

Αυτό ήταν. Χαλάρωσε η άμυνα, στην οποία κάθε πέτρα, κάθε κεραμίδι βυζαντινό, κάθε στρατιώτης, έπαιζε σημαντικότατο ρόλο! Και Θεέ μου! Θεέ μου! Από μια πόρτα, από την Κερκόπορτα είχαν μπει λίγοι Τούρκοι και σήκωσαν μία και μοναδική σημαία απάνω στα τειχιά μας!

Ουρλιαχτά ακούστηκαν, ενός πανικού, που στην πραγματικότητα δεν υπήρχε, αν έμενε στη θέση του ο Ιουστινιάνη, αν δε λαβωνόταν, αν, αν…

Με τη δύναμη όλων των γενεών των Ελλήνων ρίχτηκε στη μάχη τώρα ο ίδιος ο τελευταίος βασιλέας μας. Σήκωνε το σπαθί του και όταν το κατέβαζε απλώνονταν σωρός οι Τούρκοι, που βλέποντας πως κάτι συνέβαινε ξανατρέξαν με καινούργια ορμή στην Πύλη του Αγίου Ρωμανού, εκεί που πολεμούσε σαν το λιοντάρι ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος! Στο πιο αδύναμο μέρος της άμυνας!

Ο πανικός απλωνόταν, οι στρατιώτες του Ιουστινιάνη έφευγαν αν και απολύτως ζωτικοί για την άμυνα! “Οι Τούρκοι, οι Τούρκοι” ακούγονταν ακόμα πιο πολλές φωνές πανικού, βλέποντας το λυσσασμένο κύμα των Γενιτσάρων να σπάει τις αφύλακτες πια θέσεις των ανδρών του Ιουστινιάνι και να περικυκλώνει τον Αυτοκράτορα, που πολεμούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής του, με όλη την πνοή της ανδρείας του!

“Εάλωωω! Η Πόλις εάλωωωω”!

Δάκρυα σπαραγμού βγήκαν από τα σωθικά του σαν άκουσε εκείνο το “εάλω”… Η Πόλη του, ό,τι αγάπησε, αυτό για το οποίο τόσο πάλεψε και ξαγρύπνησε, αυτή για την οποία διέπραξε τη μεγάλη ασέβεια, η Πόλη του Θεέ μου “εάλω”!

Γύρισε κατάκοπος το κεφάλι του ο Κωνσταντίνος… Ήταν πια ολομόναχος! Όλοι σχεδόν γύρω του είχαν πέσει σαν ήρωες! Ως Έλληνες!

“Δεν υπάρχει κανείς Χριστιανός να μου πάρει το κεφάλι;” φώναξε με όλη τη δύναμή του καθώς το σπαθί του κατέβαινε με ορμή σε ένα Γενίτσαρο που ούρλιαξε από το πόνο, φοβούμενος μην πέσει ζωντανός στα χέρια των σκυλιών! Αστραπή πέρασε από το νου του το αίτημα που είχε ζητήσει από το Χριστό, το βράδυ όταν Μεταλάμβανε και γύρεψε συγχώρηση.

Και σαν απάντηση ήρθε τότε ένα δυνατό χτύπημα που του έκοψε την ανάσα! Ένας Γενίτσαρος τον είχε λαβώσει πισώπλατα! “Εάλω η Πόλιςςς” ακούστηκε μακάβρια η σπαραχτική φωνή. Και όπλισε με τέτοια δύναμη τον βασιλέα, που γύρισε τραυματισμένος και με μια σπαθιά πήρε το κεφάλι του άτιμου που τον χτύπησε!

Καινούριο κύμα Τούρκων χίμηξε από τα χαλάσματα μέσα! Όσοι είχαν απομείνει πάλευαν τώρα 1 με 20!

Μακάρι να μπορούσε εκεί να είναι όλη η Ελλάδα, όλες οι γενιές, να δουν τι θα πει πατρίδα, να δουν τι θα πει Πίστη, να δουν τι θα πει ΕΛΛΗΝΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ!!! Μακάρι να ήταν εκεί όλα τα Έθνη, για να ξέρουν, για να τρέμουν από δέος, για να βουρκώνουν τα μάτια τους όταν θα λένε Ελλάδα και Ρωμιοσύνη, όταν θα μιλούν για Κωνσταντινούπολη και για Ιστορία της Ανθρωπότητος! Μακάρι να ήταν εκεί όλοι οι Δάσκαλοι, όλοι οι Εκπαιδευτικοί της Ελλάδας και του Κόσμου, για να διδάσκουν στα παιδιά της γης, τον τιτάνιο αγώνα που έδωσε μόνος του ο Ελληνισμός, αιώνες, για να κρατήσει τον Ισλαμισμό και τον Τουρκισμό έξω από την Ευρώπη, μακριά από τη Δύση, για να μπορούν εκείνοι, να είναι σήμερα εφευρέτες και καλλιτέχνες και χορευτές και διανοούμενοι και εύποροι και έμποροι και αφέντες.

Πάλι σήκωσε το σπαθί ο Κωνσταντίνος! Πάλι πολεμούσε για την Πίστη, όπως είχε πει στον τελευταίο λόγο του και για την Πατρίδα! Ζωτικές αξίες που θα επαναλάμβανε 400 χρόνια αργότερα ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης! Γιατί αυτό και το ίδιο είναι τούτο το Γένος στους αιώνες! Μακριά από το Χριστό χάνεται και κοντά Του ξαναγεννιέται!

Γέμισε ο τόπος τούρκικα σαρίκια! Ένα δόρυ σφενδονίστηκε καταπάνω του και τον ήβρε τον ΗΡΩΑ στο στήθος! Χαλάρωσε η λαβή του! Λύγισαν τα γόνατα! Τα μάτια του έγιναν βαριά! Οι φωνές έπαψαν να ακούγονται! Τα ουρλιαχτά πια δεν τον άγγιζαν! Ο Αετός φτερούγιζε για τα ουράνια! Να βάλει μετάνοια πια μπροστά στον ολόλαμπρο θρόνο του Υψίστου Βασιλέως, να σμίξει με τους παλιούς ήρωες, που τον περίμεναν δακρυσμένοι στα ουράνια, κάτω από το Θρόνο του Κυρίου της Ζωής

και της Ανάστασης! Είχαν προλάβει με απανωτές τους Πρεσβείες, με μπροστάρισα την ίδια τη Βασίλισσα των Αγγέλων και είχαν αποσπάσει τη μεγάλη και βεβαία υπόσχεσή Του:

“Πάλι με χρόνια, με καιρούς, πάλε δικά σας θα ‘ναι”!!!

Αιωνία η μνήμη, αιωνία η μνήμη, αιωνία αυτών η μνήμη